

Hồi 79

Cơ Trí Hơn Người Nguyệt Hoa Tẩu Liên Thủ Đoạt Bảo Quân Hùng Tranh

Bấy giờ cả bọn đã vây thành vòng cung trước mặt Đồng Thiên Kỳ, Thiên Thương Đâu Đà nóng nảy nhất lên tiếng trước :

- Đồng Thiên Kỳ, hiện tại thì ngươi vẫn không thay đổi ý kiến đấy chứ ?

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt thản nhiên nhìn bốn tay anh hùng võ lâm, cười nhạt nói :

- Dù bốn vị, chứ bốn mươi vị thì Đồng mỗ ngôn xuất bất cải !

Thiên Thương Đâu Đà ngửa cổ cười ngất, nói .:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thật cuồng ngạo đấy, trước mặt bản tăng ngươi vẫn dám ngôn cuồng thì thực là không biết người biết ta tí nào !

Ngân Giáp Long cũng tính tình thô lỗ, chen vào quát lớn :

- Khỏi phải nhiều lời, chúng ta nhất loạt xông vào đoạt kiếm phổ !

Bấy giờ khoảng cách từ năm người đến pho kiếm phổ nằm trên đất tạm coi là tương đương nhau, đương nhiên với bọn Thiên Thương Đâu Đà liên thủ nhau trong thế bất đắc dĩ, nên ai cũng muốn người khác ra tay trước, khi ấy sẽ có cơ đoạt lấy kiếm phổ về phần mình.

Thiên Thương Đâu Đà đảo nhanh ánh mắt, nghĩ kế trong đầu rồi nói :

- Đồng Thiên Kỳ, bản tăng hôm nay đến đây nói là chỉ vì pho kiếm phổ, nhưng trừ khử ngươi thì cũng có nghĩa là trừ một đại họa cho toàn võ lâm !

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lên mặt bốn đối thủ, nhếch môi cười nhạt :

- Cũng đúng thôi, nếu không thì các vị chớ hòng đoạt được kiếm phổ.

Một câu này khiến đối phương đều thót mình, cũng chẳng sai. Đồng Thiên Kỳ như còn một hơi thở thì bọn họ hiển nhiên khó lòng với tay đến pho kiếm phổ.

Thiên Thương Đâu Đà không ngờ Đồng Thiên Kỳ buông một câu này, trong lòng mừng thầm vì Đồng Thiên Kỳ vô tình giúp lão chọc giận ba người kia, bấy giờ gật đầu nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi nói không sai !

Ánh mắt gian xảo của lão ta không thể qua mắt Đồng Thiên Kỳ, chàng "hừ" một tiếng lạnh lùng nói :

- Thế nhưng còn một điểm chính xác hơn vừa phát triển mà Đồng mỗ chưa nói ra thôi !

Thiên Thương Đầu Đà chưa biết ý tứ Đồng Thiên Kỳ thế nào, nhưng pho kiếm phổ dưới đất là miếng mồi ngon hấp dẫn lão khiến lòng lão rộn lên, vội hỏi :

- Điểm nào nữa ?

- Hừ chỉ cần Đồng mỗ động thủ, trong lúc mọi người bận đối đầu nhau tôn giá chỉ một cái bật người hẳn pho kiếm phổ đã nằm gọn trong tay. Khá khen đầu óc tôn giá tính toán như thần !

Một câu trúng phóc, khiến lão ta giật mình, ba người còn lại và những người bàng quan cũng không khỏi phát hoảng. Bấy giờ đã thấy bọn Ngân Giáp Long, Hắc Kiêu và Giả Nghi tay chân máy động như muốn tranh lên.

Thiên Thương Đầu Đà vội la lớn :

- Nhị vị xin dừng tay, chớ nghe một lời của hấn mà phân tán tư tưởng.

Hiện tại khoảng cách giữa bọn họ đến pho kiếm phổ đều không hơn kém gì nhau, Hắc Kiêu khi ấy cười kha khả nói :

- Đồng Thiên Kỳ, đằng nào thì lão phu cũng cảm tạ người đã nói thực ra điều này ?

Đồng Thiên Kỳ nhướn mày cười nhạt nói :

- Đồng mỗ còn phải nói thực cho các vị nghe một điều nữa.

Chàng cố dừng lại quét mắt nhìn một lượt bốn người, mới tiếp :

- Long Thủ kiếm pháp là tuyệt học vô thượng tối cao trong võ lâm, nhưng các vị vô phúc thừa hưởng !

Thiên Thương Đầu Đà lòng tức giận Đồng Thiên Kỳ phá hoại mưu kế của mình, khi ấy nghe vậy hậm hực nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người định hù chúng ta sao ?

Lão cố nói hai tiếng "chúng ta" rất lớn, tựa hồ như có ý coi lão cùng ba người kia đứng về một phía.

Đồng Thiên Kỳ cười cười nói :

- Đồng mỗ xưa nay không biết khoa ngôn

Hắc Kiêu lần đầu gặp Thiên Kỳ cho nên còn nghi ngờ những lời đồn đãi trong giang hồ về chàng, khi ấy cười lên "Hắc hắc" nói :

- Nói vậy, tiểu tử ngươi tiếc rẻ cho tính mạng mọi người toàn trường đây sao ?

Hơi cảm thấy bất ngờ, Đồng Thiên Kỳ lắc đầu rồi bỗng cất tiếng cười vang :

- Ha ha ha... tiếc rẻ ! Thật khéo dụng ngôn từ, nhưng tiếc một điều là tôn giá dùng sai. Đồng mõ nếu như có tiếc rẻ thì cũng tiếc rẻ chó, lợn chứ chưa đến các vị đầu !

Một câu này chọc Hắc Kiêu giận tía tai đỏ mặt lão nghiêng răng trèo treo :

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi phải trả giá đắt cho câu ngôn cuồng này !

Nói rồi, không làm chủ được bản thân gã khoát chân sấn tới Đồng Thiên Kỳ.

Đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Hắc Kiêu, Đồng Thiên Kỳ trầm tĩnh nói :

- Muốn vào thì vào, mặt mũi tôn giá như vậy há tưởng Đồng mõ tiếc rẻ ?

Một câu này chẳng khác gì lửa cháy thêm dầu, Hắc Kiêu mặt đỏ rần thét lớn :

- Tiểu tử ngươi chết !

Trong tiếng quát, cả người lão như tên thoát khỏi cung nhào vào người Đồng Thiên Kỳ với đôi chưởng ra chiêu "Tuyệt linh ngưng không" ập đến ào ào như núi băng sục lở.

Đồng Thiên Kỳ bình thản như không trong đầu lóe lên ý nghĩ "tiên thanh đoạt nhân", bấy giờ liền ngửa người lui sau cứ như không biết chống đỡ thế nào định thoái lui.

Quan điểm "đến trước là chủ" khiến Hắc Kiêu mắt thấy thế nghĩ là lời đồn trên võ lâm chỉ là hư ngôn, trong lòng đại hỷ cười lên kha kha, trong tiếng cười song chưởng biến thành song trảo, mười ngón tay co lại như mười móng vuốt chộp vào ngực và tiểu phúc của Đồng Thiên Kỳ

Với cự ly gần mà tốc độ tấn công nhanh như vậy, người ta nghĩ Đồng Thiên Kỳ khó lòng tránh khỏi, Bạch Vân Phụng đứng ngoài tuy tin tưởng tuyệt đối vào chàng nhưng lúc ấy cũng buột miệng la lên :

- Ái ! Thiên Kỳ

Tiếng kêu của nàng chưa dứt, Hắc Kiêu chợt hồ như nhận ra tình hình thay đổi khác lạ lão "ái" lên một tiếng, rồi song trảo đang thuận đà chộp tới bỗng lập tức thu về thân hình cũng đồng thời bắn ngược về sau.

Gần như cùng lúc với lão ta thu tay về, chỉ thấy không gian lóe sáng lên một cái rồi vụt tắt, cả người Hắc Kiêu đã trở lại đúng nguyên vị trí ban đầu.

Trên mặt Bạch Vân Phụng rạng một nụ cười tự hào, có lẽ tại trường chỉ có nàng là người nhận ra Đồng Thiên Kỳ đã dụng thủ pháp ra tay thế nào.

Hắc Kiêu đứng trở mắt ngơ ngác nhìn Đồng Thiên Kỳ cố nghĩ xem vừa rồi chàng ra tay trở công mình như thế nào, nhưng vẫn không sao hiểu ra, chỉ thấy hai tay gã cứ xoa xoa cổ tay, chừng như cổ tay lão tê dại vậy

Quét nhanh ánh mắt nhìn nắm tóc muối tiêu rối bời trên đầu Đồng Thiên Kỳ "hừ" một tiếng lạnh lùng, mắt ngưng lại trên khuôn mặt trắng bệch ngây dại của Hắc Kiêu, nói :

- Hắc Kiêu, người biết tại sao Đồng mỗ còn chưa giết người không ?

Câu hỏi của chàng như làm lão ta giật tỉnh mình, hoác miệng cười hềnh hếch nói:

- Bởi vì người không có đủ bản lĩnh đó !

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt :

- Hẳn người cũng cảm thấy kỳ lạ làm sao lại bảo tồn được đôi trảo của người ?

Một câu hỏi đúng, nhưng Hắc Kiêu không dám thừa nhận, lão lại cười lớn như để trấn tĩnh, nói :

- Đồng Thiên Kỳ, cặp song trảo này của lão phu, người bươn chải giang hồ từng nghe nói đến Hắc Bạch Nhị Kiêu, chưa được phép thì không ai dám động đến :

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên dùng mũi chân trái hất mạnh đám tóc trên đầu vào người lão ta, lạnh giọng :

- Người xem của ai đây !

Hắc Kiêu thấy Đồng Thiên Kỳ tung cước cứ ngỡ chàng đột nhiên tập kích thoát thấy đám xạm đen kia đã đến trước ngực, bất đắc dĩ đành đưa hai tay lên chống đỡ, nào ngờ đôi tay ê đại bất lực như không phải là của lão nữa.

Lúc này đám tóc rối rơi ngay trước mặt lão, lão như chợt hiểu ra điều gì, mặt trắng xanh không giọt vết máu, hồi lâu tái tím răng nghiến chặt lại, rít lên :

- Tiểu tạp chủng, ngày hôm nay lão phu không xé tươi người ra thì không phải là người.

Nói rồi đôi cước định phóng tới, nhưng lại cảm thấy vô lực.

Đồng Thiên Kỳ nén cái nhìn khinh bỉ về phía lão, nói :

- Hắc Kiêu, người quên là đến hiện tại người còn chưa biết tại sao ta không giết người ?

Nghe chàng nhắc lại câu này lần thứ hai, lại thêm ánh mắt lão bắt gặp ánh mắt sắc lạnh đầy uy lực của chàng bất giác dững khì trong lòng lão nhụt đi ít nhiều, lão vội quay đầu gọi lớn ;

- Đại ca qua đây !

Bạch Kiêu nhân giữ lời giao ước mỗi bên một người xuất thủ, cho nên chỉ đứng bên kia suốt nhìn, lúc này nghe vậy hỏi lại:

- Chuyện gì ?

- Mau sang đây ?

Hắc Kiêu lớn giọng hơn.

Bạch Kiêu ngó người, nhưng vẫn đứng yên:

- Lão nhị, người điên à ?

Thấy đại ca mình không sang, Hắc Kiêu tức giận :

- Đại ca, như còn nghĩ tình huynh đệ thì mau sang đây bằng không chúng ta đoạn tuyệt nghĩa huynh đệ !

Bạch Kiêu giật mình, nhưng nghĩ hấn có vấn đề quan trọng, bèn nói :

- Lão nhị, nhỏ không nhận thì hỏng đại mưu, người quên mục đích chúng ta đến đây rồi sao ?

Nghe nhắc lại mục đích đến đây, lại nghĩ sau khi đạt mục đích còn dài chuyện, lão cố nuốt cơn hận trong lòng mà im miệng.

- Hảo, tiểu tạp chủng, hận này có ngày lão phu đòi người.

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười bật thành tiếng :

- Hết ngày hôm này thì người không còn ngày thứ hai ở trên nhân gian này đâu, vừa rồi Đồng mỗ còn chưa giết người chẳng phải nói vì tiếc rẻ, mà cũng chẳng phải vì sợ chỉ là vì muốn để người có cùng một cơ hội như bọn kia.

Thiên Thương Đầu Đà là cao thủ võ lâm đương đại, thế mà vừa rồi Đồng Thiên Kỳ ra tay thế nào lão ta không hề nhìn thấy nổi, tự lượng mình biết chưa xứng là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ lão quét mắt nhìn ba người kia một cái rồi nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người không thấy sự việc làm thật tuyệt ?

- Ô, nhưng Đồng mỗ thấy càng tuyệt hơn vì Đồng mỗ chưa nhúng tay ?

Ngân Giáp Long chen vào hỏi :

- Vậy lúc nào người mới chính thức ra tay ?

- Đương nhiên là cả bốn vị cùng vào !

Hắc Kiêu biết một mình không thể là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ, nhưng không có cơ để khích ba người kia cùng liên thủ, bấy giờ nghe vậy chộp nói :

- Họ Đồng kia, người thật ngạo mạn !

Vẫn nụ cười khinh bỉ, Đồng Thiên Kỳ nói :

- Đối với bốn vị, nói như vậy không có gì là đại ngôn.

Thiên Thương Đầu Đà lại nhìn ba người kia lần nữa, nói :

- Đồng Thiên Kỳ người chớ coi thường lớp người trước như bọn ta, có lẽ ngày hôm nay người phải trả giá đắt cho những lời này.

Hắc Kiêu thấy có cơ tiến tới, bèn phụ họa nói :

- Lão phu cũng thấy thế.

Thiên Thương Đầu Đà lại nhìn Ngân Giáp Long và Giả Nghi hỏi :

- Hai vị tiểu huynh đệ thấy sao ?

Giả Nghi trước khi vào trận đã nhận lệnh của Nguyệt Hoa công chúa cho nên chỉ im lặng chờ cơ, Ngân Giáp Long thì nói:

- Hiện tại chúng ta nên tạm hợp tác, chỉ cần ba vị xuất thủ thì họ Du tôi không khi nào khoanh tay nhìn.

Đồng Thiên Kỳ ngược mắt nhìn thiên sắc theo thói quen cố hữu, nói :

- Các vị đến đây mục đích giống nhau, nhiều lời chỉ phí thời gian, sao không cùng xông vào một lượt cho tiện !?

Chàng nói thản nhiên như chỉ là một câu đùa, chính thái độ càn trấn định bình tĩnh của chàng càng khiến cho đối phương ngần ngại không dám động thủ.

Không khí lắng xuống nặng nề, hồi lâu như trấn áp chút khiếp hoảng trong lòng, Thiên Thương Đầu Đà từ từ tiến lên một bước.

Thấy Thiên Thương Đầu Đà tiến lên một bước, ba người kia cũng đồng loạt tiến lên một bước, tỏ ý hợp lực cùng lão.

Đồng Thiên Kỳ vẫn thản nhiên, không có chút gì chứng tỏ là phòng bị, chính điều này làm cho bọn người kia hơi yên tâm.

Thiên Thương Đầu Đà ho khan một tiếng, nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người thật trấn tĩnh khiến người ta khâm phục !

Hắc Kiêu tiếp lời nói :

- Trấn định tinh thần cũng không phải là vũ khí thắng lợi...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Vậy nguyên nhân các vị còn trù trừ chưa ra tay là vì đâu ?

Nói rồi chàng vờ như vô tình quay đầu lại nhìn Bạch Vân Phụng nói lớn :

- Vân Phụng, giúp ta trông coi kiếm phổ, những chuyện ở đây không phải bận...

Chữ "tâm" cuối câu chưa kịp thốt ra, bất chợt sau hậu chẩm cảm thấy kinh phong lạnh lạnh, chàng cười nhạt một tiếng, đầu đột nhiên cúi thấp rồi cả người xoay tròn nửa

vòng, một chiêu "Hồi long chuyển phụng" đánh ra vừa khéo đón bốn chiêu tập kích của đối phương.

Ai cũng không ngờ Đồng Thiên Kỳ quay người đón chiêu nhanh như vậy, thực ra Đồng Thiên Kỳ quay đầu nói với Bạch Vân Phụng chỉ là một cái kế tạo cơ hội tập kích cho đối phương mà thôi.

"Bình, bình, bình, bình" liên tiếp bốn tiếng vang lên dữ dội, kèm theo bốn bóng người bắn bật về sau đúng phương vị ban đầu.

Thân hình Đồng Thiên Kỳ cũng trong bóng chớp dao động nhanh.

Tám ánh mắt còn dư nét hoảng loạn nhìn chăm vào Đồng Thiên Kỳ, lúc này tay phải chàng buông lỏng, trong tay trái không biết tự bao giờ đã nắm gọn thanh "Long Thủ kiếm".

Tay trái nắm kiếm, thực là chuyện lần đầu bọn họ nhìn thấy, nhưng càng không hiểu được Đồng Thiên Kỳ định giở kế gì đây ?

Nguyệt Hoa phu nhân tuy đứng bên kia suối, nhưng lúc này vừa nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ tay trái nắm kiếm mặt hoa bỗng biến sắc, ghé tai nói nhỏ với Thôn Ngục Hống :

- Chuẩn bị rút !

Cũng như những người khác, Thôn Ngục Hống nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ nắm kiếm bằng tay trái thì không biết chàng định giở trò gì, bấy giờ nghe nói vậy thì ngưng mắt nhìn Nguyệt Hoa phu nhân ngạc nhiên nói :

- Phu nhân, tại sao ?

- Không cần phải hỏi, nhanh chuẩn bị !.

Lệnh là lệnh của phu nhân, nhưng trong lòng gã bất phục Đồng Thiên Kỳ, nói:

- Phu nhân, đây là lần thứ hai Nguyệt Hoa hội chúng ta né tránh họ Đồng kia !

Nguyệt Hoa phu nhân không hề giận, chỉ thở dài nói :

- Đúng vậy lần thứ hai !

Thôn Ngục Giống vốn nghĩ thế nào phu nhân cũng vì giận và thẹn mà đổi ý, không ngờ phu nhân trở nên ôn hòa khiến gã thay đổi nếp nghĩ, cúi đầu nói :

- Đệ tử nhiều lời mạo phạm phu nhân !

Nguyệt Hoa phu nhân lắc đầu nói :

- Không có gì, hôm nay cứ nói hết sự thực ra càng tốt, bởi vì sau này chúng ta ở thế phải tránh Đồng Thiên Kỳ !

Thôn Ngục Hống ngờ người, quay đầu nhìn Đồng Thiên Kỳ với nụ cười ngạo nghễ trên môi, khiến gã chột dạ hỏi lại :

- Nhưng vì sao ?

Nguyệt Hoa phu nhân chỉ vào thanh Long thủ kiếm trên tay Đồng Thiên Kỳ nói:

- Bởi vì hấn đã luyện thành Long thủ kiếm !

Thôn Ngục Hống mặt biến sạm lại :

- Chẳng lẽ chiêu kiếm vừa rồi chém đứt đầu tóc của Hắc Kiêu chính là Long Thủ kiếm pháp ?

- Ủm... chiêu kiếm vừa rồi quyết không phải là chiêu kiếm phổ thông, nếu không bằng vào võ công của Hắc Kiêu quyết không thể không né tránh được. Còn như có phải là Long thủ kiếm chiêu hay không thì ta không rõ, có điều Long thủ kiếm chiêu thường dụng tay trái là sự thực !

- Nhưng... hấn vào núi chưa đầy một tháng, cho dù hấn có công lực thông thiên đạt địa cũng không thể trong chừng ấy thời gian lại luyện thành. Có lẽ... hấn định hù chúng ta ?

Nghĩ đến điều này gã thấy yên tâm hơn, nhưng Nguyệt Hoa phu nhân lắc đầu nói :

- Ấy là bởi vì người trong võ lâm không biết sự tương quan giữa "Tiềm Long Công" và "Long thủ kiếm", nếu là chúng ta thì đừng nói trong vòng ba mươi ngày, chứ đến ba mươi năm chưa chắc luyện thành tuyệt môn kiếm pháp này.

Thôn Ngục Hống chừng như hiểu ra ít nhiều, gật gù nói :

- Bởi vì hấn thân hoài Tiềm Long Thần Công ?.

- Không sai.

- Như đã không cách nào luyện thành, vậy chúng ta còn định đoạt nó làm gì ?

Nghe câu nói bất ngờ của thuộc hạ, Nguyệt Hoa phu nhân trầm giọng đáp :

- Ấy là vì không muốn để Đồng Thiên Kỳ luyện thành pho kiếm này, bởi vì trong giang hồ hiện nay hấn là nhân vật trực tiếp uy hiếp đến Nguyệt Hoa hội chúng ta, đáng tiếc chúng ta đến quá muộn !

Nói đến đó bà thở dài sườn sượt, rồi tiếp :

- Ài ! Hấn để pho kiếm phổ trên đất người ta thấy đó là võ lâm chí bảo, nhưng ta ngược lại như thấy tấm "Chiêu mệnh bài". Ai đưa tay với đến thì người đó nhận lấy cái chết!

Từ khi theo phò Nguyệt Hoa phu nhân đến giờ chưa bao giờ Thôn Ngục Hống nghe phu nhân nói về khiếp sợ như vậy, bất giác cả người lão mất tự chủ, nói :

- Phu nhân không nên nói bi quan như vậy, nếu như chúng ta dốc toàn lực hợp với ba phái kia thì có thể trừ đi một đại họa lớn ngay trong đêm nay.

Nguyệt Hoa phu nhân không kìm được, bật cười :

- Người không phải là người vừa xuất đạo giang hồ, vậy có biết tại sao Tứ Lão không tự đến mà kêu chúng ta đến không ?.

Một câu hỏi này khiến lão khựng người nhất thời không dám đáp, suy nghĩ phán đoán hồi lâu, mơ hồ nói :

- Chẳng lẽ bọn họ sợ...

Nói ra rồi lại thấy không ổn lão bèn thôi, nhưng Nguyệt Hoa phu nhân đã cười lớn nói :

- Không sai, bọn họ sợ Đồng Thiên Kỳ và Bạch Vân Phụng tuy tuổi còn trẻ, thế nhưng hai kiếm thủ, "Long Thủ, Phụng Vỹ" hợp lại thì đủ lấy đầu bốn lão già đó.

Thôn Ngục Hống không ngờ nghe chuyện nghiêm trọng đến thế, hoảng hốt hỏi:

- Như đã biết Tứ Lão còn không phải là đối thủ của bọn họ, vậy sao phu nhân lại....

Lại nói ra rồi lão thấy không ổn, nên tiếp tục bỏ lửng câu nói.

- Đúng vậy, ta cũng không phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ.

Thôn Ngục Hống đã bắt đầu khựng hoảng :

- Vậy đương kim võ lâm, ai có thể là địch thủ của hấn ?

- Vô quýt dày có móng tay nhọn, tuy không ai địch nổi hấn nhưng không có nghĩa hấn là kim cương bất hoại, đương nhiên có lúc sẽ có người thấu thập hấn.

Sắc mặt khựng hoảng của Thôn Ngục Hống có chút bình tĩnh trở lại.

- Phu nhân chúng ta lúc này bỏ về, chẳng lẽ để sắp đặt...

Gã nói chưa dứt bỗng thấy Nguyệt Hoa phu nhân ngửa mặt cười lên khanh khách :

- Ta nghĩ đã có người sắp đặt sẵn hết rồi, chúng ta đến đây chỉ là cái kế hoãn binh mà thôi, không những chúng ta mà cả những người này vô tình trợ giúp một tay cho Tứ Lão, Hắc hắc...

Tràng cười cuối câu bất tận, thế nhưng nghe ra không có chút vui mà chỉ là phần hận căm thù.

- Phu nhân, nói vậy nghĩa là sao ?

- Tứ Lão giao lưu với Pháp Giáp đại sư lâu năm lẽ nào không biết "Long thủ kiếm pháp" là khó luyện thành, nếu không thì khi nào để cho người khác vào đây ?

Thôn Ngục Hồng nghe vậy ngẫm nghĩ giây lát, định nói gì nhưng đã nghe Nguyệt Hoa phu nhân lên tiếng tiếp :

- Chúng ta thoái lui, họ sắp động thủ.

- Vậy đi ngay bây giờ ?

- Chờ họ ra tay là ta rút !

- Vậy còn Giả sứ giả và đám đệ tử ?

Nguyệt Hoa phu nhân lắc đầu nói :

- Cho dù Đồng Thiên Kỳ có phát hiện ra bọn chúng rút thì cũng không kịp hành động

Lúc này bên kia suối, bốn người vây quanh Đồng Thiên Kỳ sau một hồi suy nghĩ cho rằng Đồng Thiên Kỳ nắm kiếm trong tay trái chín phần là hư một phần thực, chẳng qua có mưu mô gì đấy. Thiên Thương Đầu Đà cười nhạt nói :

- Họ Đồng kia, người có lẽ không biết dụng kiếm thế nào nhỉ ?

Dứt lời tay phải ấn ở thắt lưng, lập tức một tiếng "soạt", rút phắt một ngọn nhuyễn tiên bạc sáng loáng.

Ba người kia thấy vậy cung liền rút binh khí ra cầm tay chuẩn bị xuất thủ.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh băng quét nhìn bốn đối thủ nói :

- Đây là cơ hội sống còn cuối cùng của bốn vị !

Nghe một câu này ai cũng tức tím gan, Thiên Thương Đầu Đà nghĩ nếu mình không ra tay thì ba tên kia cũng sẽ chần chừ, liền vung ngọn roi lên quát lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, sang năm ngày này là ngày kỵ người !

Dứt lời ngọn roi bạc hươ lên phát ra ánh hồng đánh một chiêu "Trực Đảo Hoàng Long" nhằm ngay ngực Đồng Thiên Kỳ mà tới.

Ba người kia thấy Thiên Thương Đầu đà đã ra tay thì cũng nhất loạt thét lên lấy dũng khí, rồi vung binh khí vun vút xông vào tấn công.

Chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ tay trái nắm kiếm rút về tuyệt chưa dụng đến, người chuyển nhanh một vòng, hữu chưởng phát chiêu "Hồi long chuyển phụng" bàn long ẩn hiện đầy trời khiến cả bọn bốn người kia bất giác giật mình "á..." lên kinh hoàng.

Lại nói Thiên Thương Đầu đà là người cơ trí, khi thấy Đồng Thiên Kỳ lưng vừa quay về hướng mình thì ngọn roi lập tức vận kinh lực như ngọn trường thương đâm thẳng tới ngay sau lưng chàng vô cùng lung mãnh.

Đứng ở ngoài Bạch Vân Phụng nhìn thấy rất rõ, nhất thời nàng buột miệng thét lên :

- Thiên Kỳ, sau lưng !

Đồng Thiên Kỳ cười thầm trong bụng, khi người vừa quay trở lại thì thanh kiếm trong tay trái phát một chiêu "Long thủ hải sơn" nhanh như chớp phạt ngang ngọn roi vừa khéo đúng ngay cổ tay lão.

Thiên Thương Đầu Đà rú lên một tiếng, bọn ba người kia thì đã khiếp hãi thoái lùi sau, để lại trên đất là ngọn roi bạc cụt và bốn lóng tay đầy máu tươi.

Một chiêu đầu này đủ khiến cho bọn Ngân Giáp Long, Hắc Kiêu và Giả Nghị khiếp sợ, nhất thời ai nấy nắm binh khí tự động thoái lùi xa hơn.

Đồng Thiên Kỳ nhìn khuôn mặt trắng xanh của Thiên Thương Đầu Đà cười nhạt hỏi:

- Đồng mõ dụng kiếm tay trái, tôn giá nhìn thấy rồi chứ ?

Cúi đầu nhìn ngọn roi cụt mất và mấy ngón tay của mình tím dần, Thiên Thương Đầu Đà mặt tái mét không còn giọt máu, nhất thời chẳng nói được tiếng nào.

Vừa lúc ấy nghe tiếng Bạch Vân Phụng thét lớn :

- Ai dám manh động !

Chỉ thấy trong tiếng quát, bóng nàng lướt khỏi bệ đá phóng xuống.

- o O o -